

der slet ikke udfordres saadan Berettigelse, som i Lovudkastet er paatænkt, nemlig de samme Betingelser, der udfordres til at drive andre Næringsveie som Borgere, en vis Alder o. s. v., saa vil det let kunne være, at der etablerer sig ikke saa ganske saa Smugbogtrykkerier, som kun udfordre særdeles ringe Kræfter, og som maaskee netop kun ere bestemte til at trykke saadanne ulovmedholdelige Skrifter, paa hvis Trykning de maatte være anlagte. Jeg troer derfor, at ligesaavel som der har været Grund til ikke at holde paa en saadan Ret til at udstede Bogtrykkerbevillinger fra Justitsministeriet, som den, der er forbeholdt for Cancelliet i Forordningen af 1799, saaledes kan man paa den anden Side dog ikke uden væsentlig Fare opheve den Regel, der er fastsat i Lovudkastet, om, at det skal være en berettiget Bogtrykker, hos hvem Skriftet skal være trykt. — Naar det af Udvalget til den 2den Paragraph er foreslaaet, at der til Ordet „urigtig“ skulde tilføies „eller falsk“, saa kan jeg i det Hele herom henholde mig til, hvad den høitærede 5te Landsstingsmand for 1ste Valgkreds (Orsted) har udtalt. Det forekommer mig, at „urigtig“ aldeles omfatter Betydningen af Ordet „falsk“, og det har derfor slet ikke været Ministeriet ved Udarbejdelsen af Lovudkastet tvivlsomt, at det vilde kunne forstaaes af enhver Domstol, at man i § 2 ved „urigtig“ har tilstøttet at omfatte, hvad Ordet „falsk“ ogsaa betyder, at der i „urigtig“ tillige laae Indholdet af „falsk“, medens man derimod i § 4 har udtrykkelig brugt Ordet „falsk“, fordi man vilde derved udtrykke, at det ikke var forbudt at sætte et urigtigt Navn som Forfatter paa Skriftet, altsaa at Anonymitet eller Pseudonymitet var tilladt. Det forekommer mig allerede klart nok at fremgaae af Udcastets Ord, og, naar man overhovedet bestræber sig for at opfatte Udcastet saa kort og concist og dog tillige saa tydeligt som muligt, saa troer jeg, at det ikke vil være nødvendigt at gjøre den af Udvalget foreslaaede Tilføielse. Men jeg skal gaae over til et andet Forslag af Udvalget, som er af langt større Bigtighed; det er til § 3, hvor det er foreslaaet, at Ordene i Paragraphens første Passus „idetmindste 18 Aar gammel“ skulde udgaae. Det er imidlertid af de to sidste

Ærede Talere allerede med saa overveiende Grunde godtgjort, at det vilde være høist ubensigtsmæssigt, om Udvalgets Forslag blev taget til Følge, og jeg skal derfor kun tillade mig den Bemærkning, at den Tilfælde, som der gives for Forfatteren til at være anonym, og at en Anden altsaa kan paatage sig hans Ansvar, indeholder dog et Slags Analogie af det Forhold, der bestaaer mellem en Borgen og den, derborges for. Efter Lovens 1—23—9, 10 og 12 udfordres jo Fuldmyndighed for at kunne borge for Andre, og navnlig i criminelle Sager. Efter den 9de Artikel udfordres der Fuldmyndigheds Alder, da Dvinder og Mindreaarige i saadanne Tilfælde ikke maae være Borgen. Der synes altsaa allerede heri at ligge nogen Analogie for, at der slet ikke skulde kunne indrømmes nogen Formindskelse af den saaledes ved Lovgivningen bestemte Alder for at kunne være Borgen. Imidlertid har dog allerede det Udkast, der i 1844 og 1846 blev forelagt Ständerne, i dets 6te Paragraph gjort en Indstilling, hvilken, som Thinget vil see, gik langt fra saa vidt, som det nu foreslaaede. Der blev nemlig foreslaaet, at, for at kunne fremtræde som Udgiver, maatte man være en fuldmyndig Mand, hvorimod Personer af begge Køn kunde fremtræde som Forfattere, naar de kun havde fyldt deres 18de Aar, altsaa for at være Udgiver, at det endnu 1844 og 1846 ansaaes nødvendigt, at der skulde udfordres Fuldmyndigheds Alder, og denne Bestemmelse mødte aldeles ingen Modsigelse hos Ständerforsamlingerne. Nu er Lovudkastet, som her foreligger Forsamlingen, gaaet et betydeligt Skridt videre, idet man har sat 18 Aars Alder som tilstrækkelig baade for at kunne fremtræde som Forfatter og som Udgiver. Dette forekommer mig at være en saa væsentlig og betydelig Lempelse, at det, jeg nægter det ikke, kom mig uventet, at der meentes, at en yderligere Nedsættelse nu kunde være hensigtsmæssig eller nødvendig. De Forhandlinger, som om dette Punkt allerede fandt Sted ved Lovudcastets Udarbejdelse, bragte mig først til Overbeviisning om, at 18 Aars Alderen vilde være en saa stor Lempelse i de nu bestaaende Forhold og en saa betydelig Nedsættelse,